

JUSTITICIA SOCIAL

PREU:
13 CTS.

L'Estatut serà una porta oberta per a la socialització de Catalunya

ORGAN DE LA UNIÓN SOCIALISTA DE CATALUNYA

El front únic d'avui i el de demà

S'ha fet el front únic entorn de l'Estatut. Davant la imminència de la lluita definitiva, tots els partits catalans han escoltat i obeït la veu del poble. Cap d'ells, ni el més sospitós i enverinat, no ha volgut prendre davant ell l'enorme responsabilitat d'ofrir a les desferres de l'Espanya borbònica una probabilitat de triomf. Com a catalans, ens en felicitem.

I com a socialistes, també. Car el front únic català és una garantia de victòria i de començament, una vegada assolida, d'una política substantiva que encara no hem viscut.

En l'Estatut tothom hi veu una possibilitat. Nosaltres hi veiem la nostra. La més humana i la més justa. La de tenir-lo com a suport d'una Catalunya socialitzada.

Cal, perquè ho sigui, que no perdem temps i energies, que perseverem en la tasca feixuga i gloriosa d'organització i d'educació que hem començat amb tant d'èxit i que sols ha d'acabar amb la conquesta del poder polític.

En el camp ja ens trobem tots: partits que les boires del vell règim embolcallen, i partits de sang nova, de vigoria intel·lectual i ètica formidable.

Ens hi toquem per a veure qui ha de «fer» l'Estatut. No qui l'ha de guanyar. Sinó qui l'ha d'aplicar.

Reacció contra Revolució.
Burguesia contra Socialisme, en veritat.

El front únic català vetlla i salvarà l'Estatut. Però el front únic és un armistici, no una finalitat. I en tocar el darrer minut del termini, es reprendrà la batalla amb més passió, amb més desig irrefrenable de guanyar que mai.

Front únic, sí, però amb redreçament interior per a prendre posicions, per a consolidar-les, per a preparar el camp de la lluita post-Estatut. Amb fanatisme, sí cal.

Perquè si la coalició d'esquerrers va guanyar la República i va fer l'Estatut, la coalició d'esquerrers ha de forjar la realitat constitucional i l'aparell jurídic —el nou dret social— que hi hem vist i cobejat en l'Estatut.

Front únic, sí, entorn de l'Estatut, però sense perdre de vista l'enemic que s'incorpora a darrera hora a les fileres combatents: la Lliga.

No fos que per nícia nostra, per incomprensió o per covardia, guanyéssim l'Estatut perquè altres en fessin mal ús, perquè la Lliga no se'n sortís amb la seva: ja que no ha pogut resistir l'onada de llibertat estatutària, esterilitzar-la a l'hora de les realitzacions.

Per això preveiem que després de l'Estatut caldrà un altre front únic!

En Ramon Bertran és mort! La manifestació de demà

Els obrers metallúrgics estem de dol. Hem perdut l'home que fou, en les èpoques de normal desenvolupament, el cervell ordenador. Quan les lluites fratriques del moment hagin cessat, llavors, comprendrem tota l'importància i l'intensitat de l'actuació del company Bertran. D'origen burgès i del cantó més reaccionari ell sapigué suportar els deures familiars tan distants de les seves idees. Ponderat amb el parlar, íntegre amb la conducta, fidel amb els seus amics, bo amb tothom, estimat cordialment de molts i respectat per tots, fou l'orientador a l'organització de les joventuts d'avant guerra que afectuosament li deien el pare Bertran. Les seves converses eren un verdader mestratge.

A conseqüència de la vaga de l'any 1902 complint un acord d'assemblea de la Unió d'Obrers Metallúrgics, l'any 1908, junt amb altres companys, fundà la Unió d'Obrers Mecànics. Des d'aquest moment l'activitat sin-

dical d'en Bertran és notable, però el seu treball d'autèntic organitzador, car tot ell es realitzava a les secretaries, reunions o comissions especials, passava gairebé desapercbut de la majoria que sols veien en ell una mena d'home místic, ja que fins els més violents el respectaven.

La Federació Nacional Metallúrgica va tenir en ell un dels puntals i defensors més fermes. Home disciplinat, va acatar la seva desaparició tot i comprenent el greu error de l'acord.

Quan l'any 1918 s'acordà la creació dels sindicats d'indústries, tots els militants dels sindicats professionals giraren els ulls vers ell com a únic element capaç de coordinar les opinions i punts de mira que en principi eren francament oposats. Per aquesta raó fou el primer president del Sindicat Únic de la Metallúrgia, càrrec que abandonà quan aquesta cosa llepissosa que es diu anarco-sindicalisme, el volia obligar a fer servir els diners que els obrers donaven

per a coses que no s'avenien al seu temperament i repugnava la seva consciència.

Quan Primo de Rivera va posar la virilitat sobre la taula i molts revolucionaris amb permís de l'autoritat competent, amb molta por i poca vergonya, volien dissoldre els sindicats, entre ells el de la Metallúrgia, i portar l'actuació a la clandestinitat, ell n'era contrari en absolut i se'l veia ser defensar el seu criteri en aquelles assemblees; la seva actitud donava ànims i reconfortava els altres companys que com ell pensaven. Perduda la partida al començament de la dictadura, en oposició a l'actitud de molts militants, no restà inactiu ni s'amagà. Portà el seu talent i la seva voluntat a l'Ateneu Polytechnicum que el féu el seu tresorer, càrrec que complí amb l'incert que era característic en ell fins a la seva mort.

En aquesta nova activitat va conèixer alguns homes de la U. S. C. i en copsà tot el valor

Tots els afiliats que vulguin prendre part en la manifestació de demà a favor de l'Estatut, són pregats de reunir-se a les deu del matí de demà a l'estatge central de la U. S. C. (Alt S. Pere, 29, pral.) on recolliran la pancarta que s'ha executat i marxaran a sumar-se a la manifestació.

de la seva posició s'allistà al partit.

En el seu enterrament, que la garra prostituí, ens hi trobarem tots els homes de cor per damunt de les tendències. Dels que tenen monopolitzada la representació dels obrers no se'n va veure cap; feren bé; en Bertran era un autèntic que mai havia deixat de fer de manya.

Ha mort el pare Bertran.

J. F.

1.º Congrés Nacional de la U. S. C.

Diumenge passat va acabar les seves tasques el Primer Congrés Nacional de la Unió Socialista de Catalunya. Els temes tractats en les dues últimes sessions foren d'alta transcendència i varen ésser resoltos en forma que revela l'alta capacitat política dels militants de la U. S. C. Res no ho provarà tant com la síntesi que donem a continuació:

Sessió del dia 17, matí

A la sala de reunions de l'estatge central de la U. S. C., a tres quarts de deu del matí, el PRESIDENT DE MESA obre la sessió amb assistència de nombrosos delegats de Barcelona i de les altres seccions de Catalunya. dels membres del Comitè Executiu i del company parlamentari Serra i Moret.

Es presenta la següent proposició incidental, que és aprovada:

«Els que signen proposen al Congrés que en la discussió de l'ordre del dia d'avui—tenint en compte l'absoluta necessitat de no allargar aquesta darrera reunió ja que els companys delegats de les seccions foranes han de tornar a les respectives localitats—es concedeixin dos torns a favor i dos en contra de cada proposició, podent-se, a més, si es creu indispensable dos torns per a rectificar, un pels que hauran parlat a favor i un pels que hauran parlat en contra. Així mateix proposen que la Presidència aconselli a cada orador que no passi de tres minuts en el seu parlament. Roure i Torrent, Mateo, Clarà, Grau Verdú, Ruiz, Llopert, etc.»

Es passa a la discussió de les proposicions presentades.

Es llegeix una del Districte I que demana la creació de Comissions assessores en matèria sindical, cooperativa, política, cultural i d'higiene i assistència social, en el si del Comitè Central de la U. S. C.

Després d'un curt debat en el que intervenen els companys Roure i Torrent i Comorera, s'acorda passar dita proposició al C. E. per tal que aquest la presenti com a ponència seva en el proper Congrés al C. C. per al seu estudi, després d'un breu debat en el que intervenen els companys Mateo, Grau i Fronsosà.

Es rebutjada una proposició del Districte I d'afegir als Estatuts de la U. S. C. un article que crea una Junta Nacional de Cens Electoral i es aprovada la següent proposició de la secció de Valls:

I. En cada una de les cinc circumscripcions electorals en què es divideix Catalunya, es constituirà un comitè de propaganda i d'acció política de la U. S. C. Aquest comitè portarà el nom de «Comitè de Propaganda i Secció Política de la Circumscripció de... de la Unió Socialista de Catalunya».

II. El Comitè es compondrà d'un delegat per cada Secció mentre el partit no estigui organitzat en Federacions Comarcals. Quan arribi aquest cas, el Comitè estarà format per un delegat de cada Federació Comarcal en què es subdivideixi la circumscripció electoral.

III. El Comitè de Propaganda i Acció Política es reunirà almenys un cop cada mes per preparar i estudiar l'expansió i divulgació dels nostres principis. El lloc de la reunió es procurarà que sigui el de més fàcil trasllat pels delegats del Comitè.»

S'acorda prendre en consideració el prec de la Secció de Girona de constituir la Federació Comarcal de Girona.

Es aprovada la següent proposició del Districte VII:

«Que les Seccions del Partit controlin acuradament i amb persistència l'actuació de llurs afiliats, així com els afiliants que vulguin afiliar-se al Partit.»

Es rebutjada una proposició del mateix Districte referent a les expulsions del Partit, per figurar ja en els Estatuts de la U. S. C.

Es aprovada, com a suggerència al Comitè Executiu, i amb un vot de confiança del Congrés, la proposició de la Secció de Lleida, d'ajudar les Seccions foranes que es trobin en difícil situació econòmica, rebaixant l'import dels segells de cotització federal.

S'aprova, per tal que els nostres parlamentaris propugnin la seva realització, la proposició del Districte III, que demana que es modifiqui la llei electoral en el sentit que quan un representant de qualsevol partit a les corporacions públiques, deixi de pertànyer al partit a qui deu l'elecció, quedi separat del càrrec representatiu que li fou confiat.

En el mateix sentit s'aprova la proposició de la Secció d'Allella, que de-

mana l'establiment del vot secret efectiu.

En quant a la segona proposició que presenta la mateixa Secció, que demana que el Congrés demostrï haver vist amb disgust la passivitat del Govern davant el greu problema del caciquisme, s'aprova el dictamen de la ponència que estableix que quan una Secció tingui coneixement d'algun cas de caciquisme, ho comuniqui al C. E., per tal que aquest faci el que pugui per evitar-lo, reprimir-lo o denunciar-lo.

Sobre la proposició del Districte VIII, que demana que el Congrés prengui l'acord formal que en el successiu no sigui acumulat més d'un càrrec d'elecció popular en una mateixa persona, la ponència proposa l'addició «dintre de Catalunya». COMPTE, per la ponència, explica que aquesta ha cregut que no era incompatible el càrrec de diputat al Parlament català i de diputat al Parlament espanyol, sobretot en les properes eleccions, en què caldrà elegir el primer Parlament de Catalunya.

MATEO, pel Districte VIII, troba

atendible el dictamen de la ponència, però creu que l'addició proposada ha de regir només per a les vinentes eleccions.

SERRA I MORET es declara en desacord amb el dictamen de la ponència. Considera que és incompatible, per la molta feina que comporten ambdós càrrecs, la diputació al Parlament espanyol i al Parlament català. Creu, al contrari, que és perfectament compatible el càrrec de diputat amb el de regidor. Sobretot els de les ciutats poc importants.

MATEO insisteix en la defensa de la proposició. Creu que els regidors no poden exercir degudament el càrrec de diputat, per la qual cosa demana al Congrés que declari incompatibles aquests dos càrrecs.

PUJOL, per la Secció de Badalona, s'adhereix a les paraules de Mateo i assenyala que el manteniment del criteri de Serra i Moret significaria el manteniment del caciquisme al camp, car els regidors amos d'un poble podrien gaudir alhora de la força que els donaria el càrrec de diputat.

(Segueix a la pàgina 4)

DEL MEU CARNET

AUTORITAT

Tothom ho ha pogut llegir a la premsa diària: tot just publicada, a París, la Gramàtica francesa de l'Acadèmia, s'ha esgotat en vint-i-quatre hores. I això que l'edició era de diversos milers d'exemplars.

Heus ací un fet aparentment sense importància, però molt significatiu. La gramàtica francesa de l'Acadèmia, un petit manual gairebé escolar, que no conté cap novetat essencial, ni ha de produir cap sensació, s'esgota en poques hores. ¿Us imagineu un fet semblant a casa nostra, on tanmateix les qüestions gramàtiques poden tenir una significació i una importància desconegudes a França?

No és pas que no n'existeixin

ja, de gramàtiques franceses; n'hi ha moltes i bones i que fan autoritat. ¿Com s'explica, doncs, el fet d'aquest ràpid exhauriment d'una obra d'aquesta índole? El fet s'explica perquè tothom reconeix, a França, l'autoritat de l'Acadèmia en qüestions lingüístiques i perquè tothom vol estar-ne al corrent. S'explica, a més, pel grau de cultura del poble, el qual demostra voler parlar i escriure bé, que és l'única manera de dir exactament allò que hom vol dir.

Aprenem aquesta lliçó d'actament a l'autoritat lingüística que ens ve de França, i ja que som a la Diada del Llibre fem que s'esgotin també les nostres gramàtiques catalanes; ei! les que fan autoritat. URISSES

LA SETMANA POLITICA

La santa aliança

Una tribu de comunistes oficials, de comunistes camperols i de faistes 100 % va perdre el diumenge passat la batalla contra els socialistes espanyols. A l'hora de la retirada estratègica, la tribu es dividí en dues: una fracció es revenjà amb els radicals socialistes, l'altra, esmaperduda, envaí el Palau de la Metallúrgia, on els jovincells de la Lliga, joves de cervell rovellat, cantaven com a canaris a l'entorn del patriarca Abadal. L'ensurt dels «joves» i de les «forces vives» que els escoltavien, fou homèric. Tots cercaven l'amagatall, i la tràgica fugida s'hauria produït de no oír-se la veu encalmadora del patriarca Abadal, que va dir, tot i acarant-se la barba abrahàmica i amb un somris mefistofèlic:

—Serenitat, amics, serenitat, que a nosaltres no ens faran res!...

I, efectivament, la fracció de tribu esgarriada, adonant-se d'on es trobava, sortí tot seguit i sense piular.

Car els nostres terribles revolucionaris han donat patent de corso a la Lliga.

Com abans la monarquia a Lerroux!

Del dit al fet

Llegim en el «Ideario del partido republicano radical-socialista»:

«Autonomía de las regiones naturales, tan amplia como su desenvolvimiento y capacidad política permitan.»

I llegim que el senyor Goicoechea, representant radical-socialista a la Comissió parlamentària d'Estatuts, ha presentat un vot particular refusant a Catalunya:

L'ensenyament,
L'ordre públic,
L'execució de la legislació social.

Cada un d'aquests punts són parts inalienables de la «sobirania» de l'Estat, diu el radical-socialista senyor Goicoechea.

Ens deixa el que resta, però amb dolor d'ànima i per a demostrar que és partidari entusiasta i abnegat de la llibertat de Catalunya.

I no hem llegit que el partit radical-socialista l'hagi desautoritzat.

Conseqüència política?

Si fa o no fa, com la que es pot comprovar en el partit republicà radical-socialista de Catalunya, que publica en castellà els documents oficials.

O com la de certs socialistes espanyols, que han oblidat totalment que en el programa mínim de l'any 1921 es reivindicà el principi d'autodeterminació dels pobles!

Lerrouxisme

«Joventut Republicana», de Lleida, va invitar la Secció local de la Unió Socialista de Catalunya i el partit lerrouxista a commemorar junts el 14 d'abril. Els nostres companys, naturalment, accediren. Varen assistir a la primera reunió, que fracassà per absència dels lerrouxistes. Varen assistir a la segona reunió, i després de molt esperar, en lloc dels lerrouxistes arribà una carta en la qual es deia: «En assabentar-se els lerrouxistes de la presència dels representants de la U. S. C., resolgueren:

«Declarar que els components locals del Partit d'Unió Socialista de Catalunya, entre els quals hi abunden, dintre la ciutat de Lleida, elements que amb freqüència molt lamentable han menyspreat i àdhuc han injuriat els homes representatius del Partit Republicà Radical, i d'una fàisó molt assenyada al seu il·lustre cap n'Alexandre Ler-

roux, no deuen figurar junts amb nosaltres ni barrejar-se en cap dels actes que els republicans de Lleida portin a cap durant la commemoració a què abans ens hem referit, en tant no atorguin al Partit Republicà Radical una satisfacció completa pels greuges que públicament li han estat inferits per part de determinats elements locals del Partit d'Unió Socialista de Catalunya.»

Mireu-se que és prou!
És clar. Els nostres companys, ni públicament ni privada no varen donar cap «satisfacció». I el 14 no fou commemorat.
Però, satisfacció de què?

Dels greuges?
¿És que pot fer-se greuge al partit radical i molt menys al seu digne «il·lustre caudillo» Alejandro Lerroux?

Un lladre, essent-ho, ¿es sentirà agreujat si li diuen lladre?

Un aventurer, essent-ho, ¿ha d'arrufar-se si s'ho sent a dir?

Un «pirata con patente de corso»—la frase és d'Ossorio y Gallardo—, encara que penedit, aparentment, a les darreries de la vida, ¿no n'hauria de tenir prou i massa amb què la gent honrada toleri la seva companyia?

Estimàvem força els companys de Lleida. Ara, que el lerrouxisme s'esgarria de la seva actua-

ció, els estimem més i els admirem!

Si n'hem de veure, de coses!

L'últim salt de Cambó

La Lliga Regionalista i La Veu de Catalunya s'han passat un any malparlant de la República i de l'Estatut redactat per homes indignes de la seva alta i sapientíssima escola.

En vint-i-quatre hores la història d'un any és esborrada.

Ara l'Estatut no és tan dolent com semblava, ni els que el redactaren tan negats com es deia, ni la República tan ferotge com volien creure.

El miracle és obra de Cambó. Quatre ralles de Cambó, l'il·lustre financista, han esvaït la tènue ombra de l'anarquista de Terrassa, símbol de totes les dissorts espanyoles i catalanes del 12 d'abril ençà.

L'il·lustre amic, com diu La Veu, ha saltat de nou — quantes vegades? — el Rubicó.

Abans, la monarquia no li agrai els salts.

I ensensem que, ara, tampoc no li agrairà la República.

Que sigui l'últim i el començament d'un bon rendista que es distreu contant contes i retallant cupons de la CHADE!

JOAN COMORERA

Unió Socialista de Catalunya

Comitè executiu

Dilluns d'aquesta setmana va reunir-se el Comitè Executiu elegit pel Primer Congrés Nacional de la Unió Socialista de Catalunya, i es constituí de la següent manera:

Secretari general i d'acció política: Joan Comorera.

Id. administratiu: Josep Sallés.

Id. d'acció cooperatista: Rafael Folch.

Id. d'actes: Joan Capdevila.

Id. de premsa i propaganda: Joan Forment.

Id. de relacions interiors: Emili Saleta.

Id. d'acció sindical: Joan Fronsoja.

Id. de relacions exteriors: Joan Coloma.

Id. de cultura i d'acció femenina: Elionor Serrano.

Dies de reunió: dilluns a les set del vespre.

JUSTICIA SOCIAL

Va resoldre el Comitè Executiu nomenar:

Director: Joan Comorera.

Redactors: Joan Forment, Lluís Ardiaca, J. Roure Torrent, Elionor Serrano, Rafael Folch i Emili Granier-Barrera.

Administrador: Joan Rull.

PRIMER DE MAIG

Per a celebrar degudament la gran diada dels treballadors, el Comitè Executiu va acordar que totes les seccions de Barcelona i foranes organitzin conferències de propaganda i realitzin un míting a dos quarts de deu del matí del 1.º de Maig a l'estatge de la Secció del districte II, Avinguda Layret, 101, i en el qual prendran part els següents oradors: E. Ll. Salas, Emili Mira i Josep Xirau.

Es recomana a les seccions de Barcelona que, en el possible, tractin d'organitzar les conferències per al dia 30, a fi de poder disposar de més oradors per a les conferències foranes el 1.º de Maig.

Es demana a les seccions foranes que amb tota urgència comuniquin l'hora en què acordin realitzar les conferències.

I es recorda a tots els oradors de la U. S. C. que per aquests dies, 30 d'abril i 1.º de maig, han d'estar a disposició del Comitè Executiu.

Federació Comarcal de Barcelona

Junta Central

Per resolució de les respectives seccions, la Junta Central de la Federació Comarcal de Barcelona ha quedat constituïda com segueix:

Secció del districte I: J. Roure i Torrent.

Secció del districte II: M. Molina i Jacint Montealegre, titulars; Pius Vergés, suplents.

Secció del districte III: Frederic Cardona i Joan M. Oliveros.

Secció del districte IV: Joan Aleu,

Salvador Margrau, Antoni Torredellot i J. Martínez Benimeli.

Secció del districte V: J. Grau Verdú i Jaume Gallofré.

Secció del districte VI: Frederic Castells, Josep Françaquet, Pere Pi Calleja i Pelai Sala.

Secció del districte VII: Eugeni Frias i Roc Farreras.

Secció del districte VIII: Agustí Coma, Pere V. Sales, Cosme Rofes, Estanislau Ruiz i Rafael Folch, efectius; Rafael Ramis, Benvingut Sagre i Evarist Martí, suplents.

Secció I del districte IX: Joan Comorera i Conrad Guardiola.

Secció III del districte IX: F. Roig.

Secció IV del districte IX: M. Vallmitjana.

Secció I del districte X: Josep Cases i Antoni Vilardebó.

Secció II del districte X: Joan Capdevila.

Junta Executiva

Reunida la Junta Central de la Federació va nomenar, en votació secreta, la següent Junta Executiva: Grau Verdú, 19 vots; Roure Torrent, 17; Cosme Rofes, 17; Agustí Coma, 15; Joan Aleu, 14; Josep Cases, 12; i Pelai Sala, 18 (en segona votació), titulars. Guardiola, 11 vots; Torredellot, 11; Vilardebó, 9; Sales, 8; Pi Calleja, 5; Comorera, 5 i Cardona, 4, suplents.

Abans de la votació es manifestà el criteri de no elegir per a la Junta Executiva els membres del Comitè Executiu.

La Junta Executiva es distribuí els càrrecs interns com segueix:

Secretari general: Grau Verdú.

Id. d'actes: P. Sala.

Id. administratiu: J. Aleu.

Vocals: Roure Torrent, Rofes, Coma i Cases.

Les ponències

Les ponències estatutàries han quedat constituïdes en la següent forma:

Política: J. Comorera, Coma, Grau Verdú, Sala, Vilardebó, Martínez Benimeli i Pi Calleja.

Secretari: Vilardebó.

Dies de reunió: primer i tercer dilluns de cada mes a dos quarts de set.

Sindical: Ruiz, Guardiola, Roig, Aleu, Farreras, Françaquet i Cardona.

Secretari: Guardiola.

PRIMER DE MAIG

ABRIL 30

Conferència d'E. Granier-Barrera al Centre d'Esquerra de Puigreig, a les quatre de la tarda. Tema: «Socialisme».

Conferència de Duran i Guàrdia a la Secció de Pineda.

Conferència d'Emili Saleta a la Secció de Mataró.

Conferència de Rafael Campalans a la Secció de Girona.

Conferència de M. Serra i Moret a la Secció de Canet de Mar.

Dies de reunió: primer i tercer dissabte de cada mes, a les set.

Cultural: Rofes, Gallofré, Folch, Roure Torrent, Torredellot i Oliveros.

Secretari: Torredellot.

Dies de reunió: segon i quart dimarts de cada mes, a les set.

Cooperatista: Comorera, Sales, Cases, Masgrau, Castells, Ruiz i Molina.

Secretari: Castells.

Dies de reunió: segon i quart dijous de cada mes, a les set.

Assistència Social: Rofes, Frias, Gallofré, Guardiola, Grau Verdú, Capdevila i Vilardebó.

Secretari: Gallofré.

Dies de reunió: segon i quart dissabte de cada mes, a les set.

Actes de propaganda

AVUI

Conferència de M. Serra i Moret al Centre Republicà de Borges Blanques.

A la secció del districte VIII, a les deu del vespre: conferència d'en Rafael Folch i Capdevila. Tema: «Les teories econòmiques».

Míting inaugural de la bandera de la Secció d'Alfons, a les cinc de la tarda. Oradors:

Angela Graupera.

J. Santaló.

J. Jufresa.

J. Forment.

Ramon Vinyes.

Míting inaugural de la Secció de Valls, a les onze del matí. Oradors:

Joan Fronsoja.

J. Torroja.

M. Serra i Moret.

Míting inaugural de la Secció Alcarraç, a les quatre de la tarda. Oradors:

Xavier Jaques.

Joaquim Serra Vilà.

ABRIL 27

Conferència de Joan Forment, a la Secció de Badalona, a les nou del vespre. Tema: «Cultura i Socialisme».

Míting a la Secció de Bisbal del Penedès, a les nou del vespre. Oradors:

J. Capdevila.

J. Roure i Torrent.

J. Forment.

Conferència de J. Compte a la Secció d'Arenys de Munt.

Conferència de Xavier Xaparro a la Secció de Sant Pol.

1.º DE MAIG

Conferència de Joan Forment a Llorens del Penedès.

Míting a la Societat Obrera de Socorsos i Cooperativa Armenterense, de Pont d'Armentera. Oradors:

Charles Gerhard.

A. Boira.

Cosme Rofes.

Conferència de M. Serra i Moret a Santa Coloma de Farnés.

Míting a la Secció de Banyoles.

Oradors:

Joan Comorera.

Felip Barjau.

Míting a la Secció de Badalona. Oradors:

J. Fronsoja.

Conrad Guardiola.

M. Molina.

José Xirau.

Conferència d'A. Fàbrega, a la Secció de Valls.

Conferència de J. Torroja a la Secció de Figueras.

Conferència de Ramon Vinyes a la Secció de Molins de Rei.

Conferència de Rafael Campalans a la Secció de Ripoll.

Míting a la Secció de Calella. Oradors:

Xavier Xaparro.

Angela Graupera.

J. Compte.

J. Duran i Guàrdia.

Conferència de J. Pou a la Secció de Tordera.

Míting a la Secció de Sudanel. Oradors:

Ll. Ardiaca.

J. Santaló.

D. Jufresa.

Míting a la Secció d'Alcarraç. Oradors:

Ll. Ardiaca.

J. Santaló.

D. Jufresa.

Conferència d'Elionor Serrano a la Secció d'Alfons.

Míting a la Secció de Sant Celoni.

Oradors:

Grau Verdú.

F. Viladomat.

Ambrosi Carrion.

Conferència d'Emili Granier-Barrera al Centre Republicà Autonomista d'Anglès. Tema: «Els obrers dintre de la República».

Gran míting organitzat pel Comitè Executiu, a l'estatge de la Secció del districte II, Avinguda Layret, 101, a dos quarts de deu del matí. Oradors:

E. Ll. Sales.

Emili Mira.

José Xirau.

Conferència d'Ambrosi Carrion a la Secció de Manresa.

Conferència de Joaquim Xirau a la Secció de Lleida.

Commemoració de l'aniversari de la República

Organitzat per la secció del Districte VIII de la U. S. C. se celebrà el dia 13 d'abril en el cinema Verdi, de Gràcia, un míting commemoratiu de l'aniversari de la República.

L'acte fou presidit pel company Coma, secretari general de la secció organitzadora, i hi parlaren els companys Rafael Ramis, Joan Fronsoja, Cosme Rofes, Elionor Serrano, Joan Forment i Rafael Campalans, essent tots calorosament ovacionats pel nombre públic que omplia totalment l'ampla sala del cinema Verdi.

En començar, un grup d'uns vint individus, situats a les immediacions de la porta d'entrada, pretengueren pertorbar l'acte, essent foragitats violentment pel públic, continuant l'acte sense cap més incident i en mig del més gran entusiasme.

Secció del districte IV

El Comitè executiu d'aquesta Secció convoca a tots els seus afiliats a l'Assemblea general extraordinària que tindrà lloc el proper dimarts, dia 26, a dos quarts de vuit de la vetlla, a l'estatge social, Ronda de Sant Antoni, 100, 2.º, 2.º, amb l'ordre del dia següent:

a) Lectura i aprovació de l'acta de l'Assemblea anterior.

b) Nomenament del delegat de la Secció a la Junta Municipal del Cens electoral de Barcelona.

c) Nomenament de dos membres per a cobrir les dues vacants produïdes en el Comitè executiu.

d) Ptes i preguntes.

La junta municipal del cens electoral de la comarca de Barcelona

La Junta Executiva de la Federació Comarcal de Barcelona convoca als delegats de cada secció a la reunió constitutiva de la Junta Municipal de Cens Electoral que tindrà lloc el dia 28, a dos quarts de vuit, al local central del partit.

Es recorda que abans, cada secció en assemblea general haurà d'eleger l'esmentat representant a la Junta Municipal de Cens Electoral.

Seccions 1.º dels Dtes. IX i X

Es prega als socis de les Seccions primeres dels Districtes IX i X l'assistència a la reunió que es celebrará el proper dimarts, 26 del corrent, a les nou de la nit, al local social, carrer Clot, 36, baixos.

Ordre del dia:

1. Gestions pels delegats al Congrés de la U. S. C.

2. Nomenament del delegat per a la Junta Electoral.

Cartes obertes al company llunyà, per Rafael Campalans

VII. - La revolució bolxevista

En esclatar l'any 1914 la Guerra Europea, el Govern rus, que tenia plantejada una vaga general, va sentir com una sensació d'alliberament. Allò ofegaria això. I així fou; en efecte. Aquesta força perillosa i contradictòria, fecunda i funesta, instintiva i abassagadora que és el nacionalisme, féu el miracle que no havien pogut fer ni les concessions d'ahir ni les repressions d'avui; féu el miracle d'unir el poble rus en un bàrbar ideal col·lectiu. I aquelles masses proletàries que, tot just el dia abans, alçaven els punys amenaçadors contra la tirania i eren l'angoixa constant de governants, patlans i plutòcrates, obeïren com a dòcils ramats les ordres fulminants de la mobilització. Esclat eixordador de músiques enardidores, fatxenda violada d'uniformes militars, coloraina voleïdissa de banderes, insensats accents arboradors de les cançons de guerra, embriaguesa roent de vodka i de besades i abraçades fugisseres amb regust d'eternitat, ufanós abrandament de tots els salvatges impulsos ancestrals: *Emoció Patriòtica. És la guerra! Visca el Tsar!* El miracle era fet: les masses, rebels ahir, vibraven amb el mateix entusiasme que tots els altres estaments. Tal com els governants suposaven, l'arborament patriòtic les havia transformat. No comprenien, és clar, res d'allò que passava, però tothom deia que calia defensar la pàtria amenaçada. (Ignoraven, és clar, que als proletaris de totes les pàtries se'ls deia això mateix i que la única amenaça de totes les pàtries eren, precisament, aquells homes que els parlaven de defensar-les i jugaven amb llurs vides com misera carn de canó.) Ja no hi havia proletaris a Rússia. Els que ho eren havien perdut llur condició d'exploitats i fins llur condició d'homes: ja només eren soldats.

Cal recordar que la generalitat dels prohoms de la social-democràcia, a Rússia — com a tot arreu — no feren gaire honor a llurs principis. Plechanow i la generalitat naufragaren llastimosament en aquell mar desfermat de tèrboles passions. Això va servir a la burgesia per a proclamar — arreu també — el fracàs del Socialisme. Però els que això feien oblidaven que la Internacional acabava de perdre la sola de les figures que potser en aquells moments podia salvar-la: Jaurés. La Internacional, al·trament, era un moviment gairebé acabat de néixer. I ningú no va parlar aleshores de l'enorme fallida — tantes vegades repetida en la història — de la religió cristiana, dues vegades milenària, dominadora en tots els pobles que aquells dies es varen abraonar monstruosament els uns contra els altres!

El foll entusiasme de la guerra, però, no va durar gaire. Al cap de poc, el colós rus, aquell exèrcit que havia d'esclafar Alemanya com un monstro corré d'aixafar grava, sofria les terribles desfetes dels llacs Masuriens. Amb les tràgiques noves del front i la creixent penúria de l'interior, vingué el desprestigi de l'exèrcit i el del Tsar. A les darreries de l'any 1916 la situació semblava ja insostenible. A primers de 1917 fou assassinat Rasputin en les condicions de tothom sabudes. El 12 de març del nostre calendari esclatà la *revolució de febrer* i es constituí un govern provisional, com a govern de concentració, integrat per membres de partits burgesos, menxeviqui i els anomenats socialistes revolucionaris, sota la presidència de Kerenski, representant del darrer dels grups esmentats.

Ni que fos a grans trets, la relació del conjunt d'esdeveniments que s'esdevingueren fins el 7 de novembre reclamaria llargues pàgines. I no és el meu propòsit fer la descripció circumstanciada dels moments revolucionaris de l'any 1917. Al·trament, és molt probable que ja s'hagi dit mil vegades tot allò que calia dir, sense que cap dels bàndols comentadors hagi cedit en llurs partidistes punts de vista. El que sembla més clar, però, és que el propòsit del govern Kerenski, animat de les més bones intencions, de constituir una República liberal-burgesa i fer de Rússia un país democràtic no era històric, política ni econòmicament viable. El poble rus, confirmant la previsió roussoniana del segle XVIII (i els mateixos recels de Marx, que creia als esclaus, en general,

sense aptituds per al progrés històric) no tenia encara capacitat per al propi govern. L'intent democràtic de Kerenski estava, doncs, condemnat al fracàs des del primer moment i tenia de caure, sense remei, cap a un d'aquests dos extrems: la Dictadura Negra o la Dictadura Roja.

Un home geniàl, coterrani i company d'infantesa de Kerenski, tingué aleshores la visió clara del moment i és llança a la lluita, amb una tenacitat de gegant, decidit a fer prevaldre a ultrança els seus ideals, i a decantar cap al costat proletari l'equilibri inestable de la situació. La guerra continuava; la reforma agrària promesa pel nou govern no venia. Dels fronts de guerra, mal proveïts de municions i de queviures, els soldats desertaven en massa. Al camp i

a la ciutat, la creixent misèria acreixia la continguda irritació de les masses. Els homes del Govern es movien en contínues vacil·lacions. Només els bolxeviki tenien un pensament clar, la conquesta del poder, i seguien una línia inflexible per a realitzar-lo: l'expansió dels soviets i l'organització de la Guàrdia Roja.

Lenin era un formidable psicòleg. Coneixia com ningú l'enorme romanticisme que tremolava dins l'ànima eslava. I coneixia l'esperit messiànic i l'infinita credulitat dels que treballen i sofreixen. Coneixia el llenguatge infantil de les masses, assedegades de «veritats clares», de «fórmules senzilles», de «promeses de benestar immediat», de «solucions definitives». (¿Ignorava, company, per ventura, l'elemental ideari i l'enternidor simplisme dels anarquistes de

casa nostra?) I Lenin digué al poble allò que el poble volia que li diguessin. Li dongué la fórmula màgica que havia de fer el miracle. Li donà un programa — per a transformar el món — contingut en aquests quatre tòpics, d'una emocionant transparència:

«Pau i pa»
«La terra pel qui la treballa»
«Tot el Poder als Soviets»
«El control de la producció als comitès de fàbrica».

No calia tant. Amb els dos primers punts del programa n'hi havia prou per a endur-se'n les multituds d'exploitats i famolencs. I el 25 d'octubre del vell calendari rus, la Guàrdia Roja dels obrers de Petrograd unida amb la flota del Bàltic proclamava la *Dictadura del Proletariat*.

RAFAEL CAMPALANS

La cooperació de consum anglesa

LONDRES I ROCHDALE

Ara que ens vagi un xic, anem a parlar de dues importants societats cooperatives de consum angleses, present per peu les memòries corresponents al darrer exercici que hem rebut aquests darrers dies. L'una d'elles és la «Royal Arsenal Co-operative Society», de Londres; l'altra és la famosa «Rochdale Equitable Pioneers' Society».

Durant molt de temps els cooperadors anglesos consideraren Londres com un desert cooperatiu; la flor cooperativa que tan ufanosament creixia a Escòcia i als comtats del nord i centre d'Anglaterra, semblava que no trobava terra pròpia a la gegantina metròpoli britànica. Ben aviat, però, els obrers londinencs, amb llur esforç i llur braç, esvaïren aquestes temences i posaren els fonaments del nucli cooperatiu urbà més important del món. Avui Londres compta amb tres cooperatives de consum que proveeixen tots els sectors obrers de la ciutat i que compten entre elles amb prop d'un milió d'associats.

Una d'aquestes tres societats és la «Royal Arsenal», de la qual avui anem a parlar. Segons la memòria relativa a l'any 1931, aquesta cooperativa comptava a fi d'any amb 247.240 socis, xifra que representa un augment de 7.224 socis durant l'exercici. Les vendes de la cooperativa durant el mateix període, realitzades a través de les seves 94 sucursals, han ascendit a 6.948.862 lliures esterlines, o sigui la formidable xifra de 340 milions de pessetes al canvi de 49 ptes. la lliura. Malgrat la baixa dels preus i els efectes de la depressió sobre l'economia popular, la cooperativa ha pogut realitzar la sorprenent «performance» de mantenir durant 1931 la xifra de vendes de l'any anterior. Unes dades que ajudaran a formar una idea de la importància comercial d'aquesta cooperativa, són que durant el darrer any ha produït i venut 21.500.000 pans de deu lliures; ha sacrificat 24.699 caps de bestiar en el seu escorxador particular i ha venut 6.200.000 galons de llet, xifra que representa un augment de 13.000 galons setmanals sobre l'any anterior.

El capital de la Societat era a fi de 1931, de 3.140.261 lliures, amb un augment de 233.739 lliures sobre 1930. L'excés de percepció (o benefici) realitzat per la cooperativa puja 544.288 lliures, de les quals s'han destinat 247.313 a repartir entre els socis a raó de 1 xiling i 6 penics per cada lliura de compres; 100.833 a amortitzacions diverses; 53.957 a interessos sobre les parts individuals, a raó del 4 1/2 per 100 anual; 32.349 als empleats de la Societat; 21.811 al Fons de Reserva; 16.081, o sigui, el 2/50 per cent de l'excés de percepció, al Fons d'Educació; 6.070 a subvencions als partits laboristes i cooperatius i altres fins polítiques, etc. Aquesta darrera quantitat es subdivideix així: donatius als partits treballistes, 1.220 lliures; quotes al partit treballista (Nacional i Federació de Londres), 852 lliures; quota al partit cooperatiu, 850 lliures; donatius per a les eleccions, 488 lliures; propaganda, 268 lliures, etc. Ens hem plagut de reproduir aquestes darreres xifres per a demostrar l'intima relació que hi ha a Anglaterra — spill i exemple de la pràctica cooperativa — entre el moviment polític obrer i el moviment cooperatiu, i quin és el suport que aquest dóna a aquell. Sabem prou quin és l'esperit dels cooperadors barcelonins en aquesta qüestió, i voldríem que els pocs o molts que llegissin aquestes ratlles comprenguessin a la llum que els ve de l'exemple anglès, quin és el camí que han de seguir.

Hi hauria molts altres punts interessants a assenyalar en la memòria que comentem, com és el compte del capital invertit, que ens dóna un total de 1.993.891 lliures, totes elles invertides en empreses cooperatives, com són la Cooperativa Majorista Anglesa, la Cooperativa Nacional de Publicacions, la Impremta Cooperativa i una sèrie de cooperatives de producció, però ens deturarem només, per acabar, en la tasca educativa d'aquesta cooperativa.

Un comitè especial, compost de quinze membres, dels quals, actualment, deu són dones, és encarregat de portar a cap la vasta obra educativa de la societat. En la memòria que aquest comitè presenta veiem que en 1931 el nombre de cursos organitzats per a adultes fou de 87, dels quals 35 ho foren sobre temes de ciència i educació social, 45 sobre temes culturals, i 7 sobre temes tècnics. Separadament, s'organitzaren tres cursos d'arranjament d'aparadors, tres de comptabilitat cooperativa i un de preparació de venedors. Els infants i els adolescents fills dels socis de la cooperativa, han estat objecte d'una atenció preferent. Actualment hi ha organitzats entre els adolescents vuit cercles de camarades («Comrades' Circles»), la missió principal dels quals és organitzar lectures i cursos sobre temes socials. Els infants compten amb els «Junior circles», on es donen també classes i sessions culturals, i un nombre considerable d'associacions corals.

Al costat de l'acció educativa que les cooperatives londinencs realitzen isoladament, cal situar la tasca importantíssima que porta a cap el Comitè d'Educació de les Cooperatives de Londres reunides. Cada any aquest Comitè organitza un festival coral en el qual prenen part les associacions corals de Londres, i un festival musical, que aquest any (1932) ha tingut lloc els dies 7, 8 i 9 d'abril al Central Hall de Westminster. Anualment tenen lloc també dues conferències per a empleats cooperatius, i periòdicament s'organitzen cicles de conferències sobre temes econòmics i socials del més alt interès. Un dels darrers cicles ha tingut lloc el darrer mes de febrer, comprenent les següents conferències: «Cooperació intel·lectual», pel professor Gilbert Murray; «Els trusts de Premsa», per Kingsley Martin, el director del *New Statesman and Nation*; «La crisi econòmica mundial», per H. P. G. Graves, de la «London School of Economics», i «El moviment cooperatiu tal com jo el veig», per James Marton, diputat al Parlament.

Com ara fa cent anys, Rochdale travessa una forta crisi. Essent així, no és d'estranyar que la memòria corresponent al semestre setembre 1931-març 1932 de la Cooperativa dels Pioners de Rochdale acusi una disminució en la xifra de vendes del darrer semestre, de 33.987 lliures sobre el mateix període de l'any anterior i de 13.903 lliures sobre el capital. Malgrat això, la situació es manté sòlida i el nombre de socis continua augmentant. En resum, les vendes realitzades durant el semestre han ascendit a 326.674 lliures i el nombre de socis i llur capital era, a fi de febrer darrer, de 26.401 i de 617.876 lliures, respectivament. L'excés de percepció aconseguit durant el semestre ha estat de 36.832 lliures, de les quals 12.791 han estat destinades a pagar l'interès del capital; 4.741 a amortitzacions; 352 a augmentar el fons d'educació i la resta a distribuir entre

els socis a raó de 2 xilings per cada lliura de compres.

Així, d'any en any, la cooperació de consum britànica va augmentant la importància de paper que juga en l'economia nacional. L'esperit cooperatiu penetra cada dia més dins el

poble anglès, i porta en ell el convenciment que és l'única arma que farà possible l'establiment integral i perdurable d'una autèntica democràcia; aquest ideal tant de temps somniat per tots els pobles de la terra i mai encara realitzat.

LLUÍS ARDIACA

LA BUIDOR DE L'ECONOMISME CAPITALISTA

Llegim a la secció estrangera dels diaris un telegrama segons el qual el Govern Federal d'Alemanya té en estudi un projecte per a la realització, amb càrrec a un Deute especial que es crearia, d'obres públiques extraordinàries, per tal de donar ocupació als obrers que es troben en atur forçós, i resoldre o aminorar, així, la crisi econòmica que pateixen els Estats del Reich.

Aquesta notícia, que si vingués d'un país de segon o tercer ordre, fóra bastant satisfactoria, per tal com demostraria, si més no, l'afany d'un Govern que es preocupa per arranjar l'economia que té sota la seva direcció, es, fins a cert punt, lamentable, si es té en compte que ve d'una nació que és el planter de moltes doctrines econòmiques, d'alguna de les quals (o dels seus fundadors) caldria esperar solucions més satisfactòries que la que és objecte del sudit telegrama. Diem que Alemanya és el planter de moltes doctrines econòmiques perquè no solament hi ha tingut gran florida l'economisme socialista (que per a nosaltres no consisteix en altra cosa que en la ciència del Dret aplicada als fenòmens de la producció, circulació i consum de la riquesa), sinó, també, aquell que hem d'anomenar economisme capitalista i que presenta tendències diverses, però que totes van contra la finalitat de justícia social que el socialisme econòmic es proposa. Doctrines d'aquesta mena n'hi ha per a tots els gustos, i totes elles porten apel·latius més o menys «científics»; nosaltres ens permetem de penjar-los el rètol que es mereixen, que és el de l'epígraf. En totes elles no es veu més que la constant preocupació de rebatre les grans i clares veritats proclamades pel socialisme, que constitueixen acusacions contra les injustícies socials que aquells economistes pretenen dissimular, justificar o negar amb elucubracions psicològiques, ètniques, històriques, etc.

El remei a la situació crítica de l'economia del Reich i de tots els països del món, consisteix en una més justa ordenació de la producció, de la circulació i del consum, feta de cara als interessos de la societat i d'esquena als interessos de les castes privilegiades. En una paraula, la recepta és la del socialisme. Per contra, ara es veu per què serveixen els preciosismes, snobismes i filigranes de les innumerable escoles de «professors», puix que el país que els ha infantat no pot rebre d'ells la fórmula econòmica salvadora, i els seus governants es veuen obligats a pensar en el paliatiu d'unes obres públiques extraordinàries amb càrrec a un Deute especial, la qual cosa és d'una inconveniència evident, si es té en compte que caldrà ultrapassar les possibilitats del tal Deute per a la conservació i definida d'aquelles obres públiques, segurament innecessàries en un país com Alemanya. No cal dir que la fórmula

socialista, com podria ésser-ho, és aquell país i en tants d'altres, el decretar la disminució de la jornada de treball i l'imposar a les empreses l'obligació de repartir en salaris una part dels beneficis que fan a costa de la misèria general, no pot ésser, per ara, aplicada en un país que encara té suspesa damunt el cap del seu règim polític l'espasa de la reacció.

Així, doncs, els brillants «professors» especialment els que han creat una economia «nacional», veuen passar llur nació per la malaltia de la crisi de treball, i deixen que se n'alluegi amb paliatius, car ells no n'han trobat encara el remei, ni el trobaran mai, enfeïnats com estan a justificar, explicar i dissimular la present injustícia econòmica, amb llurs buides teories, solament útils per a deseducar les joventuts universitàries i per a fer-los, a ells, un renom que els val distincions burocràtiques.

I si aquestes doctrines de l'economisme capitalista demostren llur inutilitat en el país on més ufana tenen, ¿quina eficàcia cal atribuir-les en un país com el nostre, en el qual l'acció i la doctrina capitalista es mostren amb la major cruïra, sense cap nota de modernitat?

JOAN REGUART I MASSÓ

CREDIT I

PREVISIO

Societat Cooperativa

Corts, 678, 1.º - Tel. 16671

L'objecte de la Societat és practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

Dels articles firmats són responsables llurs autors

AQUESTA POBRA EUROPA!

Triples barreres duaneres: Tarifes, limitacions d'importació i reglamentació dels canvis

En el número del 17 de març, el *Berliner Tageblatt* publica el següent resum de les mesures proteccionistes i de control que impedeixen la lliure circulació de les mercaderies i dels capitals, i que els Governos de vint-i-sis països europeus han erigit durant els darrers anys de la crisi:

Alemanya: Control estricte de les divises estrangeres amb efectes proteccionistes. Tarifa duanera màxima per als països amb els quals no s'ha establert cap tractat comercial. Drets augmentats sobre certs productes i limitació de les importacions de mantega.

Austria: Drets augmentats per a diversos productes. Limitacions d'importació. Control extremament estricte de les transaccions en divises estrangeres, amb resultat fortament proteccionista.

Bèlgica: Drets de duana augmentats per a diversos productes i restriccions a la importació.

Bulgària: Drets de duana augmentats per als productes agrícoles i les matèries primes industrials. Reglamentació estricta dels canvis estrangers amb resultats fortament proteccionistes.

Dinamarca: Drets de duana augmentats per a nombrosos productes; limitació de les importacions en certs casos. Les monedes estrangeres són facilitades gairebé exclusivament per a la compra de primeres matèries i de gèneres necessaris per a les indústries d'exportació.

Espanya: Alguns drets augmentats. Reglamentació del canvi per a la protecció de la divisa.

Estònia: Drets de duana augmentats; llicències d'importació i control estricte de les divises estrangeres.

Finlàndia: Drets de duana augmentats per a certs productes.

França: Sistema generalitzat de les limitacions d'importació, ultra els drets contra el dumping i nombrosos augmentos de les tarifes duaneres.

Gran Bretanya: Tarifa general del 10 per 100 en vigor des del primer de març. Diversos productes taxats amb el 50 per 100. Tarifa màxima del 100 per 100.

Grècia: Tarifa màxima augmentada deu vegades. Control estricte de les divises estrangeres amb efecte fortament proteccionista.

Holanda: El Govern està autoritzat a fixar les limitacions d'importació. Drets de duana generalment augmentats.

Hongria: Sistema de llicències per a diversos productes. Reglamentació estricta de les transaccions en divises estrangeres amb efecte proteccionista.

Itàlia: Drets de duana autònoms augmentats en un 15 per 100.

Lugoèsllàvia: Lleugers augmentos dels drets i restricció de les importacions. Reglamentació dels canvis per a protegir la moneda nacional. Monopoli governamental de l'exportació del blat i del sègol.

Letònia: Drets de duana, limitació de les importacions i reglamentació estricta dels canvis.

Lituània: Drets augmentats sobre diversos productes.

Noruega: Augment general dels drets de duana. Hi ha en projecte prohibicions d'importació. Restricció sobre les divises estrangeres amb efecte proteccionista.

Polònia: Drets protectors augmentats. Prohibició d'importar certs productes.

Portugal: Augment general del 20 per 100 dels drets de duana. Reglamentació de les divises estrangeres per protegir la divisa nacional.

Romania: Drets augmentats per a certs productes.

Suècia: Nombrosos augmentos de drets de duana. Reglamentació del canvi per protegir la divisa nacional.

Suïssa: Limitació per una gran part de les importacions. Alguns augmentos dels drets de duana.

Txecoslovàquia: Retorn al sistema de les llicències d'importació. Augment dels drets de duana. Control dels canvis estrangers amb efecte proteccionista.

Turquia: Limitacions generals i prohibició d'importar certs productes. Transaccions molt restringides de divises estrangeres.

U. R. S. S.: Monopoli d'Estat del comerç estranger.

1.º Congrés Nacional de la U. S. C.

(Continuació de la pàgina 1)

GUARDIOLA, per la Secció I del Districte IX, presenta una proposició incidental que demana que a partir de 1933 siguin incompatibles els càrrecs de diputat al Parlament de Catalunya i al d'Espanya i els de diputat de qualsevol mena i de regidor en ciutats superiors a 50.000 habitants.

SERRA I MORET indica que amb les noves circumscripcions electorals desapareix del tot el perill del caciquisme, i creu molt necessari que aquells homes que per llurs virtuts òmiques o per llur aptesa, s'han distingit a les comarques, puguin venir al Parlament català, encara que en llurs respectives comarques exerceixin càrrecs. Amb referència a la proposició de la Secció I del Districte IX, demana que la incompatibilitat amb el cap de regidor, s'estengui als regidors dels caps de comarca.

SALES presenta una esmena a la proposició de la Secció I del Districte IX, en el sentit que es redueixi la incompatibilitat als regidors de ciutats no superiors a 15.000 habitants.

Havent estat acceptades per la Secció I del Districte IX aquestes dues esmenes a la seva proposició, es posen a votació les proposicions del Districte VIII i la de la Secció I del Districte IX.

Per 25 vots contra 11 és rebutjada la proposició del Districte VIII. Els dos primers extrems de la proposició de la Secció I del Districte IX, són aprovats per unanimitat. En quant al tercer, que fa referència a la no entrada en vigència de les incompatibilitats fins 1933, és aprovat per 32 vots contra 5.

COMPTE, per la ponència, llegeix la proposició de Badalona, que demana que per futures actuacions de caràcter electoral, la U. S. C. no tingui pactes, tractes ni aliances amb cap partit d'ideologia burgesa. Dona compte, també, del dictamen de la ponència que diu que en el successiu la U. S. C. eviti l'aliança amb partits burgesos, però que la resolució de cada cas es deixi a la cura del Comitè Central.

Per a la discussió d'aquesta proposició la Presidència estableix dos tornos en pro i dos en contra.

BONET, per la Secció de Badalona, consumeix el primer torn en pro. Recorda que la U. S. C. és un partit obrer i que per tant mancaria als seus principis si acceptés aliances amb partits que no tenen en llur programa la lluita de classes. Esmenta el cas de Badalona, on el pacte que la U. S. C. manté amb un partit burges, ha portat un seriós deserció per al nostre partit. Demana al Congrés que aprovi la proposició que la seva Secció presenta.

COMORERA consumeix el primer torn en contra. Comença indicant la gravetat del problema que aquesta proposició planteja, i es declara, en principi, contrari a tot pacte amb partit que no sigui de classe. Indica, però, que hi ha circumstàncies que obliguen a alterar aquest criteri, com ho són les que es presenten en les properes eleccions en què s'elegirà el primer Parlament català. Davant la gran transcendència d'aquestes eleccions, hem d'assegurar les màximes possibilitats de triomf als partits esquerrans, davant el perill que la reacció unida triomfi i sigui ella la que faci les lleis, aquestes lleis que hauran de donar un segell característic a la vida de la nostra nació. Si la U. S. C. es desenten d'aquest moment històric, i vol anar sola a les eleccions, pot tenir per segur que perdria, i és molt possible que faci perdre els altres partits esquerrans. Heus ací la gran responsabilitat que el nostre partit contraria, en un moment en què, malauradament, les esquerres no tenen aquella força que tenien un any enrera i en què la reacció està preparada i organitzada per a la vinenta lluita electoral. Recorda els casos d'aliances dels partits socialistes amb l'ala esquerra burgesa que s'han produït en diversos països europeus, particularment el càrtel d'esquerres de França de 1924 i les darreres eleccions presidencials alemanyes. Acaba assenyalant la responsabilitat que els delegats contrauran en la votació que resolgui aquesta proposició.

RAMIS, de la Secció del Districte VIII, consumeix el segon torn en pro. Declara que parla en nom de l'ideal socialista i no de les conveniències momentànies que en un moment donat es puguin produir. Assenyalant els mals resultats que ha donat el pacte que actualment té concertat la U. S. C., i indica que hem de fugir d'establir pactes amb partits burgesos. Observa que de la mateixa manera que es pot pactar amb un partit burges, es pot pactar amb els partits comunistes i socialistes per tal de formar d'aquesta manera un ample bloc de partits obrers que pugui vencer el front burges i assegurar en el vinent Parlament català una majoria autènticament socialista.

VILADOMAT consumeix el segon torn en contra. Observa que s'està fomentant ràpidament un ample càrtel de drets, davant el qual cal que totes les forces esquerranes es manifestin unides. Assenyalant així mateix l'enigma que representa el vot de les dones, i convé, també, que la U. S. C. no pot contraure la responsabilitat de desentendre's de les esquerres i comprometre llur triomf.

El **PRESIDENT DE MESA**, company Ruiz, indica que abans de decidir la proposició caldria saber si les properes eleccions seran pel sistema majoritari o proporcional, car d'ésser amb aquest darrer sistema, moltes de les objeccions formulades pel company Comorera no tindrien raó d'ésser.

SERRA I MORET aclareix que les eleccions seran pel sistema majoritari.

RAMIS diu que encara que en principi s'hagi establert que les eleccions seran pel sistema majoritari, el nostre partit ha de propugnar que sigui pel sistema proporcional, car així figura en el nostre programa. Lamenta que no s'hagi donat prou publicitat a aquest darrer punt. Insisteix en la impossibilitat de pactar amb partits que no acceptin el nostre programa.

PUJOL, per la Secció de Badalona, insisteix en la defensa de la seva proposició. Opina que la U. S. C. ha de manifestar-se radical en aquest sentit i que ha de saber afrontar totes les conseqüències que derivin de la seva actitud. El nostre partit és revolucionari i com a tal hem d'actuar.

ZUMAQUERO, de Badalona, s'adhereix a les anteriors paraules.

COMORERA manifesta que la U. S. C. és un partit revolucionari i de classe. Això, però no ens ha de fer desviar del nostre camí, ben concret i ben definit, en el qual hem de seguir, sense fer cas d'extremismes infantils. Assenyalant la impossibilitat d'un pacte amb els comunistes, car ells serien els primers a negar-s'hi, i recorda el cas darrerament succeït a Alemanya de la proposta dels socialistes d'un pacte amb els comunistes davant Hitler.

Seguidament es passa a votació la

proposició de Badalona, i és rebutjada per 40 vots contra 8.

BONET, per la Secció de Badalona, fa constar que ells han complert amb llur deure en presentar i defensar una proposició que creien favorable al partit i que declinen tota la responsabilitat d'aquesta votació.

FRONJOSA comunica al Congrés que acaba de morir el company Bertran, soci de la U. S. C. i un dels més actius militants del sindicat obrer metalmètric. Demana que consti en acta el condol del Congrés. Farreres prega que es faci un minut de silenci a la seva memòria. Així es fa.

Seguidament el **PRESIDENT DE MESA** aixeca la sessió a tres quarts de dues de la tarda.

Els secretaris del Congrés, **J. Forment**, **E. Granier-Barrera**, **E. Vallès**, **Ll. Ardiaca**.

RECTIFICACIO

Per error d'interpretació, en la crònica apareguda en el número anterior, de la sessió del Congrés del dia 3, a la tarda, es feia constar que el company Viladomat havia demanat l'anul·lació de les fitxes dels delinqüents i que aquesta proposició fou rebutjada. En realitat, la proposició que presentà el company Viladomat fou la següent, la qual fou aprovada per unanimitat pel Congrés:

«El Congrés acorda que els representants de la U. S. C. a les Corts Constituents demanin al Govern de la República que siguin destruïdes totes les fitxes antropomètriques anteriors a la República, i que corresponguin a ciutadans detinguts, empresonats o jutjats per delictes polítics o socials.»

(Acabarà en el vinent número.)

L L I B R E S

“X-HP”

Poemes de P. Prat Gaballí. — Publicacions de «La Revista», N. 101. Barcelona, 1932.

Després de restar silenciós una llarga època, P. Prat Gaballí ens ofereix un breu, però saborós llibre de poemes. I ens trobem davant d'un Prat Gaballí gairebé nou; amb la mateixa vehemència d'adés, amb aquell fervorós vigor, ens parla amb un altre accent.

La inquietud que sempre ha caracteritzat l'autor d'«El temple obert», ha obrat en el seu esperit durant aquests anys. I en anar a escriure novament, Prat Gaballí ha palpat l'evolució que experimenta el món, s'ha possessonat de l'ambient novell que l'envolta, ha vist bé que una sèrie de factors han influenciat de faiso poderosa en la nostra manera d'ésser i en la concepció de totes les coses. P. Prat Gaballí s'ha fet càrrec que calia incorporar-se a la contemporaneïtat, i el seu llibre respon a una voluntat d'assimilació.

Sembla que li requi abandonar allò d'un passat immediat que ja no tornarà més. Per això, en «Fàbrica» exclama:

Mor en el món l'antiga poesia i en neix una altra, cruel i torbadora.

Ja més no les colles de segadors i segadores, vingudes de pobles llunyans cantant pausadament, dolçament, les cançons de cada terra.

Ja més no les llegendes de moliners i molineres, ni l'encis dels molins prop del riu, ni les moles feïgues, ni l'olor fresca de farina nova, ni les cares riants, enfarinades, ni els renills de les egues...

Mor el moll, aïçat per la fàbrica de set pisos, que va ruïllant per dins espoleant Els antics moliners [homes]. se'n van a les ciutats; viuen dintre de cases sense sol i congrien tempestes.

i clou el poema «La masia i l'estel», després d'un entusiàstic cant a Edisson, amb aquestes paraules malencòniques:

Somria dolçament en el cel una estela perquè un pastor poeta la contemplava extasiat des del silenci august d'una masia.

I en el somriure de l'estela i en aquell èxtasi, oh Edisson!, hi havia l'única veritat de la Felicitat i de l'Eternitat.

Però, fet i fet, Prat Gaballí ha vençut els sentimentalismes i s'ha lliurat amb goig al dinamisme de l'avui, al vestigen de l'automòbil, del tren i de l'avió, a la sonoritat de la ràdio i a

les belleses del cinema. Heus ací com pot començar «8.000 metres» dient:

A 140 de vol i a 8.000 metres ja vivim normalment dins del ronc car trunzent, persistent, dels motors.

Ens fa l'efecte que els poemes de «X-HP» estan col·locats en un ordre cronològic invertit. En els darrers s'hi mostra la recança d'abandonar el que era consagrat: en els primers, viu el dinamisme dels temps d'ara.

P. Prat Gaballí comprèn que adhoc la poesia ha canviat. Però ell ens parla de l'avui, amb accent i amb formes d'expressió modernes, sense trencar els motllos poètics antics sinó de tant en tant. La seva traça, no obstant, li ha fet emmotllar els versos, ven sovint reïxits, rics, gairebé sempre lliures, als temes tractats i a la manera nerviosa d'exterioritzar-los.

J. R. i T.

L'intent del «Teatre del Proletariat» que demà a la tarda es presentarà al Palau de Projeccions, mereix totes les nostres simpatia i atenció.

Ep!
Ja heu enviat el vostre donatiu a JUSTICIA SOCIAL?

Donatius	
SUMA ANTERIOR	575'75 ptes.
Un simpatitzant de la U. S. C.	500'— »
Total	1075'75 ptes.

COMARCALS

BISBAL DEL PENEDES

Organitzats per la Secció local de la U. S. C., el dia 14 d'abril es celebraren diversos actes per a commemorar el primer aniversari de la proclamació de la República.

Un dels que més interès tingueren, fou una conferència a càrrec del nostre volgut company Emili Granier Barrera, el qual desenrotllà el tema «Els obrers dintre de la República».

Amb el local curull de gent, obri l'acte el company Antoni Bundó, el qual glossà la data que es celebrava i féu la presentació del conferenciant.

El company Granier Barrera començà fent un resum del que la República ha fet en el seu primer any d'instaurada, i amb paràgrafs brillantíssims remarcà la importància que els obrers de tota mena hi tenen en l'estructuració del nou Estat i les conseqüències profitoses que per a l'esdevenidor se'n poden treure.

Exposà de manera plana com els socialistes no prometem res, perquè res no podem prometre, puix que ha d'ésser l'evolució dels pobles qui ha de portar el triomf de la causa socialista.

En acabar esclatà una forta ovació, i a seguit un quintet interpretà la Marsellesa.

El company Bundó fa un breu resum de l'acte i el dona per acabat.

Volem aclarir una errada que aparegué en el número passat d'aquest periòdic.

En ell es donava compte del naixement d'una nena filla del nostre company Antoni Olivella, com també que fou inscrita civilment, i en donar compte dels noms que se li imposaren, es donà equivocadament el de Lluïsa, quan en veritat la filla del nostre company es diu Lúria.

CORRESPONSAL

LA DIADA DEL LLIBRE

Aprofiteu el que avui sigui la Diada del Llibre per a comprar, cadascú en la mesura de llurs possibilitats, obres. La capacitat és la gran arma del proletariat.